

ваше да ме държи нежно за ръка. Тогава още не разбирахъ опредѣления смисълъ на бѣсенето, на смъртта. Тогава лесно можеха да ме увѣрятъ, че на хоризонта небето се стига съ ръка, че морето е до колѣна дълбоко, че обѣсения може на другия день пакъ да оживѣе и че всички чудесии въ „Хиляда и една нощъ“ сж напълно истински. Но все пакъ разбирахъ, че турцитѣ готвѣха да извършатъ нѣщо безкрайно страшно.

Комитата бѣше даскалъ Димитъръ. Милата тета Мара Тя не можеше да понесе това!

Той стоеше тихъ, спокоенъ, невъзмутимъ. Многоликата тѣлпа, устрѣмила погледъ алченъ за необикновено зрѣлище, мълчеше и чакаше последния мигъ.

А отдолу подъ моста Бистра придошла, мжтна, кална. Тя бѣсно ревѣше и сякашъ проклинаше бѣсилото и човѣшката безкрайна глупостъ. Нейнитѣ вълни понесоха вестъта по полета и балкани, по села и градове.

Наметнаха му примката, стегнаха я. Той само се намръщи безъ да промълви нѣщо.

И увисна . . .

. . . Уловили го преди зори, когато си отиде отъ насъ, отъ последната срѣща съ тета Мара.

Какъ ненадейно стана всичко! Какъ ненадейно се пропиляха толкова златни надежди, крилати мечти! Даскалъ Димитъръ често се унасяше и разправяше съ каква слънчева радостъ ще устрои посрещането на руситѣ въ Бръстово! Какъ сладко ще дочака изгрѣва на освобождението! Какъ следъ това ще дигне голѣма сватба, ще се ожени за тета Мара. Колко уносливо говорѣше за всичко това!

Но ето — още една сладка уста за винаги млъкна. Още една чародейна пѣсенъ зла буря унесе.

Привечеръ, преди да зайде слънце, единъ турчинъ налбантъ, който бѣше виждалъ добро отъ чорбаджи Нико, дойде при него.

— Чорбаджи — каза той: — не е добре обѣсения да виси още. Елате, приберете го. Каймакамина ме прати да